

Αθωνική

ΙC | ΧC
NI | ΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 134

Πολιτεία

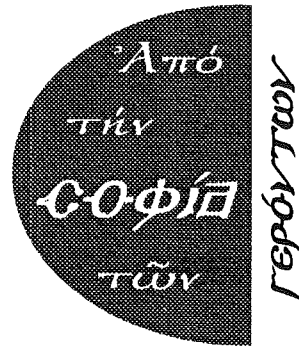
Ἡ συνήθεια τῆς ἀμαρτίας φέρνει τὸν θάνατο

Τὴν βιασύνη μας γιὰ γρήγορη ἐπιστροφή καὶ μετάνοια ὑπαγορεύει καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀνικανότητος γιὰ ἐπιστροφή. Γιατί ἡ συνήθεια πρὸς τὸ κακὸ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη ἀνικανούς γιὰ μετάνοια, πρᾶγμα πού πρέπει πολὺ νὰ μᾶς φοβίζει. Ἡ συνήθεια ἀπὸ τὴν συνεχῆ ἐπανάληψι γίνεται δεύτερη φύσι στὸν ἄνθρωπο καὶ γίνεται τόσο δυνατὴ, ὥστε νὰ μὴν μπορῆ πιά νὰ τῆς ἀντισταθῆ ὁ ἄνθρωπος, γιατί πλέον αὐτὴ ἐπιβάλλεται καὶ στὸν φυσικὸ νόμο. Ὅταν αὐτὴ ἡ συνήθεια ἀρχίσῃ πάνω μας, τῆς ὑποτασσόμαστε καὶ γινόμαστε δοῦλοι τῆς. Ἡ ἐλευθέρη θέλησί μας χάνει, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, τὴν ἀνεξαρτησία τῆς. Ὁ ἄνθρωπος χάνει τὴν αὐτεξουσιότητά του, ἡ βούλησι φαίνεται ἀδύνατη ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τίς συνέπειες καὶ κάθε ἀπόπειρα γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερία πού ἔχασε ματαιώνεται. Ἡ συνήθεια γίνεται πολὺ τυραννικὴ γιατί, ἐνῶ ἔχει χαθῆ ἡ δύναμι τῶν παθῶν, ἡ συνήθεια ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ὑπηρετῆ. Τέτοια εἶναι ἡ συνήθεια, τέτοια ἡ δύναμί τῆς, τέτοια ἡ τυραννία τῆς.

Ἐζησε κάποιος στὴν ἀμαρτία, στὴν ἀμαρτία καὶ θά πεθάνῃ. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σπεύδουμε πρὸς τὴν μετάνοια, πρὶν ἡ ἀμαρτία μᾶς γίνῃ συνήθεια, γιατί τότε εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθοῦμε. Ἀπέναντι στὴν ἀμαρτία ὀφείλουμε νὰ εἶμαστε ἀνένδοτοι, γιατί ἀκόμη καὶ μία φορὰ ἂν μᾶς ξεγελάσῃ καὶ πάρῃ τὴν συγκατάθεσί μας, γίνεται ὁ ἀληθινὸς μας κύριος. Πρόχειρο παράδειγμα, πού δείχνει τὸν ὑπουλο καὶ τυραννικὸ χαρακτήρα τῆς ἀμαρτίας, εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Σεμίραμις ἄρπαξε τὴν βασιλεία καὶ ἔγινε αὐτοκράτειρα. Ἡ Σεμίραμις, μὲ πολλὰ χάδια, ἔπεισε τὸν σύζυγό της Νίνο, βασιλιά τῆς Ἀσσυρίας, νὰ παραιτηθῆ μόνο γιὰ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ νὰ τῆς παραδώσῃ τὸ σκήπτρο τῆς βασιλείας του. Ἀλλὰ ποιὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἔργο τῆς νέας αὐτοκράτειρας; Νὰ διατάξῃ νὰ σκοτώσουν τὸν Νίνο, τὸν σύζυγο καὶ βασιλιά τῆς, ὥστε νὰ εξασφαλίσῃ ἰσόβια τὴν ἐξουσία γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἡ παρομοίωσις εἶναι πλήρης καὶ ἐφαρμόζεται σὲ ὅλα τὰ μέρη. Ἡ ἀμαρτία, σὰν ἄλλη Σεμίραμις, ἀγωνίζεται μὲ διάφορα χάδια νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγκατάθεσι τοῦ ἀνθρώπου. Μόλις ἐπιτύχῃ τὸ ποθοῦμενο, τὸν κατακυριεύει, θανατώνει τὸ λογικὸ του, τοποθετεῖ τὸν θρόνο τῆς στὴν καρδιά του καὶ τὸν διευθύνει σ' ὅλη του τὴν ζωὴ.

Κανεὶς δὲν χάθηκε ὅταν χρησιμοποίησε τὸ δραστικὸ φάρμακο τῆς μετανόιας. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σωτῆρας ἦλθε κηρύττοντας μετάνοια καὶ ἄφεσι ἀμαρτιῶν. "Ἐλάτε πρὸς ἐμένα ὅλοι οἱ κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι, κι ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναπαύσω", εἶπε. Τὸ ρητὸ αὐτὸ τὸ ἐρμηνεύει ὁ θεϊκὸς Χρυσόστομος λέγοντας: "Ἐλάτε, ὄχι ὁ ἓνας μόνο, ἀλλὰ ὅλοι ὅσοι ἔχουν φροντίδες, λύπες, ἀμαρτίες. Ἐλάτε, ὄχι γιὰ νὰ ζητήσω εὐθύνες, ἀλλὰ γιὰ νὰ λύσω τὰ ἀμαρτήματα. Ἐλάτε, ὄχι ἐπειδὴ θέλω νὰ σᾶς δοξάσω, ἀλλὰ ἐπειδὴ θέλω νὰ σᾶς σώσω... Χαρὰ γίνεται στὸν Οὐρανὸ μεγαλύτερη γιὰ ἓναν ἀμαρτωλὸ πού μετενόησε, ἀπ' ὅ,τι γιὰ ἐνενηντα ἐννέα δικαίους, πού δὲν ἔχουν ἀνάγκη μετανόιας".

Ἁγίου Νεκταρίου

⊗ Τὴν φιλοξενία, παιδί μου, νὰ τὴν ἀγαπᾶς, διότι αὐτὴ εἶναι πού ἀνοίγει τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου. Μὲ αὐτὴν φιλοξενεῖς καὶ Ἄγγελους. "Ξένους ξένιζε ἵνα μὴ τῷ Θεῷ ξένη γένη".

⊗ Ὅταν κοινωνῆς, ὄχι μόνον παίρνεις δύναμι, ἀλλὰ φωτίζεσαι, βλέπεις ὀρίζοντες εὐρεῖς, αἰ-

σθάνεσαι χαρὰ... Διαφορετικὰ νοιώθει ὁ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὴν διάθεσι καὶ τὴν φλόγα τῆς ψυχῆς του, ἄλλος αἰσθάνεται χαρὰ καὶ ξεκούρασι, ἄλλος εἰρήνη, ἄλλος πνεῦμα ἀφοσιώσεως καὶ ἄλλος μίαν ἀνέκφραστη ἀγάπη πρὸς πάντας.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

⊗ Ἐάν δὲν νικήσωμεν τοὺς ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς μας καὶ ἐπιχειρήσωμεν νὰ κτυπήσωμεν τοὺς ἐξωτερικοὺς, εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσωμεν. Ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ εἶναι τὰ πάθη μας, τὰ ὁποῖα ἀντιστρατεύονται καθ' ἡμῶν, κατὰ τῆς ψυχῆς μας.

⊗ Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἀγίασαν μὲ τὴν ταπείνωσι, ἡ ὁποία γεννᾷ τὴν ἀγάπη καὶ ὅλες τίς ἀρετές. Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

† Γέρων Φιλόθεος

⊗ Ὑπάρχει κάπου ἡ ἠλεκτρικὴ γεννήτρια καὶ μέσα στοῦ δωμάτιο ἡ λάμπα. Ἄν ὅμως δὲν γυρίσουμε τὸν διακόπτη, θὰ μείνουμε στοῦ σκοτάδι. Μὲ αὐτὸ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὑπάρχει ὁ Χριστὸς, ὑπάρχει καὶ ἡ ψυχὴ μας. Ἄν ὅμως δὲν γυρίσουμε τὸν διακόπτη τῆς προσευχῆς, δὲν θὰ δῆ ἡ ψυχὴ μας τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

† Γέρων Ἱερώνυμος

⊗ Ἄν δὲν εἶμαστε δίκαιοι, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀκούει, ὅταν προσευχομαστε... Ἄδικοῦμε τοὺς ἄλλους καὶ μετὰ κάνουμε ἀγρυπνίες ὀλονύκτιες. Ἐ, "τσάμπα" ξοδεύουμε τίς μπαταρίες, γιατί ὁ Θεὸς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀκούσῃ, ἐάν δὲν διορθωθοῦμε.

⊗ Καλὸ εἶναι νὰ εἶμαστε συγκρατημένοι στίς κρίσεις, γιὰ νὰ μὴν πέσουμε στὴν κατάκριση. Μὲ ἄλλα λόγια ν' ἀποφεύγουμε νὰ πλησιάζουμε τὴν φωτιά, γιατί ἢ θὰ καοῦμε, ἢ θὰ καπνισθοῦμε. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ συνηθίσουμε στὴν κατάκρισι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ νὰ πάψουμε ν' ἀσχολοῦμεθα μὲ τοὺς ἄλλους.

† Γέρων Παῖσιος

M

έ τον Μωσαικό Νόμο πρόσταξε ο Θεός τούς Ισραηλίτες να ξεχωρίζουν κάθε χρόνο τό ένα δέκατο από όσα θ' άποκτούν και να τ' αφιερώνουν στον Θεό και, κάνοντας αυτό, θά παίρνουν εύλογια για όλα τους τά έργα. "Έχοντας ύπ' όψιν τους αυτό οι Άγιοι Άπόστολοι, σκέφθηκαν και άποφάσισαν, για να βοηθήσουν και να εύεργετήσουν τίς ψυχές μας, να μάς παραδώσουν κάτι ακόμα ύψηλότερο και τελειότερο, δηλαδή ν' αφιερώνουμε στον Θεό τό ένα δέκατο των ημερών της ζωής μας, για να εύλογούνται έτσι τά έργα μας και να παίρνομε συγχώρηση κάθε χρόνο για τίς άμαρτίες ολοκλήρου του χρόνου.

Λογάριασαν λοιπόν και χαρακτήρισαν σαν άγιες, από τίς τριακόσιες έξήντα πέντε ημέρες του χρόνου, αυτές τίς έπτά εβδομάδες των νηστειών. Και έτσι ξεχώρισαν έπτά εβδομάδες. Άλλά με την πάροδο του χρόνου, συμφώνησαν να προστεθί σ' αυτές και άλλη μία εβδομάδα. Αυτό έγινε και για να προγυμνάζονται και να προετοιμάζονται όσοι πρόκειται να μπουν στο κοπιαστικό στάδιο των νηστειών, και για να τιμήσουν τον αριθμό των ημερών της άγιας Τεσσαρακοστής που νήστεψε ο Κύριός μας. Γιατί, αν αφαιρέσουμε τά Σάββατα και τίς Κυριακές, οι όκτώ εβδομάδες γίνονται σαράντα ημέρες, τιμώντας ξεχωριστά την νηστεία του Μεγάλου Σαββάτου, επειδή είναι πολύ ιερή και ή μόνη ημέρα νηστείας ανάμεσα σ' όλα τά Σάββατα του χρόνου. Οι δέ έπτά εβδομάδες, χωρίς τά Σάββατα και τίς Κυριακές, γίνονται τριάντα πέντε ημέρες. "Αν προστεθί λοιπόν και ή νηστεία του Μ. Σαββάτου και ή μισή νύκτα της Λαμπρής, γίνονται τριάντα έξι και μισή ημέρες, που είναι ακριβώς τό ένα δέκατο από τίς τριακόσιες έξήντα ημέρες του χρόνου. Μακάριος, λοιπόν, άδελφοί μου, είναι όποιος φυλάει με επιμέλεια τον έαυτόν του αυτές τίς άγιες ημέρες. Γιατί, ακόμα και αν, σαν άνθρωπος, έτυχε να πέσει στην άμαρτία, είτε από αδυναμία, είτε από άμέλεια, ο Θεός έδωσε τίς άγιες αυτές ημέρες, ώστε, αν άγωνιστή με πνευματική άγρύπνια και ταπεινοφροσύνη και φροντίση τον έαυτόν του και μετανοήση, να καθαριστή από τίς άμαρτίες ολοκλήρου του χρόνου. "Έτσι, λοιπόν, άναπαύεται από τό βάρος της άμαρτίας και προσέρχεται με καθαρή ψυχή την άγια ημέρα της Άναστάσεως και μεταλαμβάνει τά άγια μυστήρια, χωρίς να προκαλή την κατάκρισι του Θεού. Γιατί έγινε νέος άνθρωπος με την μετάνοια των άγιων νηστειών και ζει με χαρά και πνευματική εύφροσύνη, έορτάζοντας με την Χάρι του Θεού και όλη την περίοδο έως την Κυριακή της Πεντηκοστής. Γιατί Πεντηκοστή είναι "Ανάστασι ψυχής". Γι' αυτό έχουμε και τό συμβολικό έθιμο, προς τιμήν της Άναστάσεως, να μη γονατίσουμε στην εκκλησία μέχρι την Κυριακή της Πεντηκοστής.

"Όποιος, λοιπόν, θέλει να καθαριστή από τίς άμαρτίες όλου του χρόνου με την νηστεία αυτών των ημερών, πρέπει πρώτα-πρώτα να προσέχη τί θά τρώη, γιατί δεν είναι τό ίδιο όλες οι τροφές. Παρόμοια, στην συνέχεια, πρέπει να φυλάη τον έαυτόν του να μην καταλήη την νηστεία χωρίς μεγάλη ανάγκη, να μην επιζητήη νόστιμα φαγητά, να μη βαραινιη τό στομάχι του με πολλά φαγητά και ποτά. Γιατί είναι δύο είδη γαστριμαργίας. Πολλές φορές πολεμιέται κάποιος από την νοστιμιά και δεν θέλει πάντα να τρώη πολλά φαγητά, αλλά θέλει τά νόστιμα. Κρατάει πολλή ώρα την τροφή στο στόμα του, μασώντας την αρκετά και δεν άποφασίζει εύκολα να την καταπιη, για να διατήρησι την ήδονή που αισθάνεται. Τότε

λέμε ότι αυτός είναι λαίμαργος. "Άλλους δεν τούς άπασχολεί ή ποιότητα, αλλά ή ποσότητα της τροφής. Δεν θέλουν δηλαδή καλά φαγητά, ούτε ενδιαφέρονται για την νοστι-

μιά. Τούς ενδιαφέρει μόνο να τρώνε ό,τιδήποτε για να γεμίσουν τό στομάχι τους. Τότε λέμε ότι αυτοί έχουν γαστριμαργία. "Μαργαίνω" στην κοσμική παιδεία σημαίνει χάνω την αυτοκυριαρχία μου και την λογική μου, δηλαδή γίνομαι μανιακός σε κάποιο πάθος. Και "μάργος" λέγεται αυτός που τον έχει κυριεύσει κάποιο πάθος. "Όταν λοιπόν παρατηρείται ή άκατάσχετη και νοσηρή επιθυμία να θέλη κάποιος να γεμίη συνεχώς την κοιλιά του, τότε λέμε ότι έχουμε τό φαινόμενο της γαστριμαργίας, από τό "μαργαίνω την γαστέρα", δηλαδή έχω την μανία να γεμιζώ τό στομάχι μου. "Όταν δέ συμβαίνει να έχουμε την νοσηρή και άκατάσχετη επιθυμία να αισθανόμαστε διαρκώς εύχαρίστησι στον λαϊμό, τότε έχουμε τό φαινόμενο της λαιμαργίας, από τό "μαργαίνω τον λαϊμό", δηλαδή έχω την μανία της ήδονής του λαϊμού.

Αυτά λοιπόν πρέπει να τ' άποφεύγη με άγρυπνη φροντίδα όποιος θέλει να καθαριστή από τίς άμαρτίες του. Γιατί αυτά δεν ανταποκρίνονται σε ανάγκη του σώματος, αλλά προέρχονται από τά πάθη. Και αν κάποιος τά άνεχθί, έξελίσσονται σε άμαρτία. Είναι ακριβώς όπως ο νόμιμος γάμος και ή πορνεία, γιατί ή μόν πράξις είναι ή ίδια, εκείνο όμως που τά κάνει να διαφέρουν είναι ο σκοπός. Ο μόν ένας συνάπτει σχέσεις για να κάνη παιδιά, ο δέ άλλος για να ίκανοποιήση την φιληδονία του. Τό ίδιο συμβαίνει και με τό

φαγητό. Ο σκοπός είναι εκείνος που συνιστά την άμαρτία. Τρώει κάποιος ανάλογα με τίς ανάγκες του οργανισμού του, όταν καθορίη ο ίδιος πόσο θά τρώη κάθε ημέρα και παρακολουθί αν του ήταν πολύ αυτό που ώρισε να φάη και πρέπει ν' αφαιρέση λίγο ή, αν δεν του ήταν αρκετό και έξαντλήθηκε, και πρέπει να προσθέση λίγο ακόμα. "Έτσι σταθμιζει κάποιος καλά τίς ανάγκες του οργανισμού του και εφαρμόζει αυτό που καθώρισε, όχι για να εύχαριστηθί από τό φαγητό, αλλά για να δυναμώση τό σώμα του. Κι αυτό ακόμα που τρώει

Τεσσαράκοντα

ήμέραις

έν νηστεία

Δύο ειδών μετάνοιες

κάποιος, όφείλει νά τό τρώη μέ προσευχή. Καί νά μήν προσέχη άν κάποιος άλλος τρώει κάτι ιδιαίτερο -έπειδή είναι άπαραίτητο ή ύπάρχει κάποια ανάγκη- ώστε κι αυτός νά θέλη καί νά ζητά κάτι περισσότερο.

Κάποτε πού βρισκόμουν στό κοινόβιο, πήγα νά έπισκεφθώ έναν Γέροντα -ύπήρχαν εκεί πολλοί μεγάλοι Γέροντες- καί βρίσκω τόν αδελφό πού τόν ύπηρετούσε νά τρώει μαζί του. Του λέω ιδιαιτέρως: "Ξέρεις, αδελφέ μου, ότι αυτοί οί Γέροντες πού τούς βλέπεις νά τρώνε καί νά έχουν κάποια καλύτερη περιποίηση, μοιάζουν μ' εκείνους τούς ανθρώπους πού, ενώ απέκτησαν πουργί, συνέχισαν νά εργάζωνται, προσθέτοντας χρήματα στό πουργί εκείνο, μέχρι πού τό γέμισαν, καί άφου τό σφράγισαν, εργάσθηκαν καί πάλι καί συγκέντρωσαν άλλα χίλια νομίσματα, γιά νά τά βρούν σέ καιρό ανάγκης καί νά φυλάξουν εκείνα πού είχαν στό πουργί; Έτσι κι αυτοί οί Γέροντες εργάσθηκαν πολύ καί συγκέντρωσαν θησαυρούς καί άφου τούς σφράγισαν, εργάσθηκαν καί συγκέντρωσαν άλλα λίγα καί τά έχουν τώρα στό καιρό τής άρρώστιας καί τών γηρατειών τους καί ξεοδεύουν άπ' αυτά. Τά υπόλοιπα τά έχουν άποταμιευμένα. Έμεις όμως, άφου ούτε αυτό τό πουργί δέν άποκτήσαμε άκόμα, άπό πού ξεοδεύουμε"; Γι' αυτό, όπως είπα, όφείλουμε, καί άν άκόμα τρώμε μόνο γιά τήν ανάγκη του σώματος, νά κατακρίνουμε τούς έαυτούς μας, ότι είμαστε άνάξιοι γιά κάθε είδους περιποίηση, άκόμα καί γι' αυτήν τήν ικανοποίηση τών αναγκών, πού επιτρέπει ό μοναχικός κανόνας, καί νά μήν τρώμε άφοβα καί άπρόσεκτα. Μόνον έτσι δέν θά κατακριθούμε.

Καί αυτά μέν σχετικά μέ τήν έγκράτεια στό φαγητό. Έχουμε όμως επίσης ανάγκη όχι μόνο νά προσέχουμε τήν διατροφή μας, αλλά νά άπομακρυνόμαστε καί άπό κάθε άλλη άμαρτία. Όστε, όπως ακριβώς νηστεύουμε άπό τροφές, έτσι νά νηστεύη καί ή γλώσσα μας καί νά είναι μακριά άπό τήν καταλαλιά, άπό τό ψέμα, άπό τήν άργολογία, άπό τήν άποδοκιμασία του πλησίον, άπό τήν όργή καί γενικά άπό κάθε άμαρτία πού γίνεται μέ τήν γλώσσα. Παρόμοια νά νηστεύουμε μέ τά μάτια μας, δηλαδή νά μήν κοιτάζουμε μάταια πράγματα, νά μήν πέφτουμε στήν "παρρησία" μέ τά μάτια, νά μήν κοιτάζουμε κάποιον μέ άναίδεια. Καί νηστεύοντας έτσι, όπως λέει ό Μ. Βασίλειος, νηστεία δεκτή, απέχοντας άπό κάθε κακία πού διαπράττεται μέ όλες τίς αισθήσεις, ως προσευχόμαστε κατά τήν άγία ήμέρα τής Άναστάσεως ανανεωμένοι, καθαροί καί άξιοι νά μεταλάβουμε τά άγια μυστήρια, άφου πρώτα βγούμε νά προύπανθήσουμε μέ βάγια καί κλαδιά έλιās τόν Κύριό μας, Αυτόν πού μπαίνει στήν άγία Πόλι καθισμένος στό γαϊδουράκι.

Τί νόημα έχει άραγε τό ότι Αυτός κάθισε πάνω στό γαϊδουράκι; Αυτό έγινε γιά νά επαναφέρη τόν "Λόγο" του Θεού καί νά ύποτάξη στήν Θεότητά Του τήν ψυχή πού Ξέπεσε στήν κατάστασι τής "άλογίας" - όπως λέει ό προφήτης (Ψαλμ. 48, 21)- καί ώμοιώθηκε μέ τά άλογα ζώα. Τί όμως σημαίνει νά τόν προύπανθήσουμε μέ βάγια καί κλαδιά έλιās; Όταν επιτίθεται κάποιος κατά του έχθρου του καί γυρίζει πίσω στήν πόλι νικητής, κάθε γνώριμός του τόν ύποδέχεται μέ βάγια, όπως ταιριάζει σέ νικητή. Γιατί τά βάγια είναι σύμβολο τής νίκης. Όταν πάλι άδικείται κάποιος καί θέλει νά παρουσιασθή μπροστά στον δικαστή πού θά εκδικάση τήν ύπόθεσί του, κρατά κλαδιά έλιās, φωνάζοντας καί παρακαλώντας νά ελεηθί καί νά βοηθηθί. Γιατί ή έλιά είναι σύμβολο του έλέους. Γι' αυτό κι έμεις ύποδεχόμαστε τόν Δεσπότη μας Ίησού Χριστό, μέ βάγια μέν, έπειδή είναι νικητής -γιατί αυτός νίκησε γιά λογαριασμό μας τόν έχθρό μας- μέ κλαδιά έλιās δέ, έπειδή ζητάμε άπ' Αυτόν έλεος, ώστε, όπως ακριβώς Έκείνος νίκησε, έτσι κι έμεις ζητάμε τήν βοήθειά Του γιά νά νικήσουμε καί νά κρατήσουμε τά σύμβολα τής νίκης Του. Αυτά τά σύμβολα, πού εκπροσωπούν, όχι μόνο τήν νίκη πού Έκείνος κέρδισε γιά χάρι μας, αλλά καί αυτή πού κερδίσαμε κι έμεις μέ τήν βοήθειά Του καί τίς ευχές όλων τών Άγίων.

Άββα Δωροθέου
"Έργα άσκητικά"

Δύο Άδελφοί, πού άσκήτευαν μαζί, έπεσαν σέ άμέλεια. Άντί ν' άγωνισθούν γιά τήν διόρθωσί τους, άφησαν τήν έρημο καί γύρισαν στον κόσμο. Εκεί δέν άργησαν νά παρασυρθούν άπό κάθε είδους άσωτίες. Μέ τόν καιρό όμως κουράσθηκαν άπό τήν άκατάστατη ζωή τους.

- Τί κερδίσαμε πού περιφρονήσαμε βίο άγγελικό καί κυλισθήκαμε σ' αυτό τόν βόρβορο; έλεγαν. Τήν ψυχή καί τό σώμα βλάψαμε. Άς γυρίσωμε στήν έρημο, νά βάλωμε άρχή καλής μετανοίας.

Τό είπαν καί τό έκαναν. Έξωμολογήθηκαν μέ συντριβή τίς άμαρτίες τους καί δέχθηκαν μέ ταπεινοσύνη τό επίτιμο πού τούς έδωσαν οί Γέροντες. Τιμωρήθηκαν νά μείνουν γιά ένα χρόνο κλεισμένοι στα κελλιά τους, χωρίς νά μιλήσουν μέ άνθρωπο καί νά τρώγουν λίγο ξερό ψωμί ύστερα άπό τήν δύσι του ήλιου.

Σάν πέρασε ό χρόνος, πήγαν οί Πατέρες νά τούς λύσουν τό επίτιμο. Οί Άδελφοί, πού είχαν σχεδόν τήν ίδια ηλικία καί κάποια όμοιότητα στήν εμφάνισί τους, βρέθηκαν έντελώς διαφορετικοί. Ό ένας είχε γίνει σωστός σκελετός άπό τήν άδυναμία, ώχρός καί κατηφής. Ό άλλος δέν είχε χάσει τίς δυνάμεις του καί έδειχνε πολύ χαρούμενος στήν όψι.

Άπόρησαν οί Γέροντες. Πώς είχαν τόση διαφορά μεταξύ τους, άφου ή τιμωρία ήταν ίδια καί γιά τούς δύο; Ρώτησαν τόν καθένα πώς πέρασε εκείνο τό διάστημα.

- Μέρα-νύχτα, είπε ό πρώτος, συλλογιζόμουν τίς άμαρτίες μου καί τήν αιώνια τιμωρία πού μέ περιμένει γι' αυτές. Άγωνία καί φόβος έτρωγαν τά σωτικά μου.

- Έγώ, άποκρίθηκε ταπεινά ό δεύτερος, εύχαριστούσα μέ όλη μου τήν ψυχή τόν πανάγαθο Θεό, πού δέν μέ άφησε νά πεθάνω άμετανόητος, γιά νά κολάζωμαι αιωνίως, αλλά μέ δέχθηκε στήν πατρική άγκαλιά του σαν τόν Άσωτο. Αυτή ή σκέψη πλημμύριζε τήν καρδιά μου χαρά.

"Υστερα άπ' αυτά πού άκουσαν οί Πατέρες, είπαν πώς καί τών δύο ή μετάνοια ήταν άρεστή στον Θεό.

Αθωνικά

Τῆς Παναγιάς τὸ σιτάρι

Δύο χρόνια μετά τόν ἀλβανικό πόλεμο μέ τούς Ἴταλους, ὅταν οἱ Γερμανοί κατέλαβαν τήν πατρίδα μας καί εἴχαμε γενικό ἀποκλεισμό ἀπό τροφήμα, οἱ Πατέρες τῆς Νέας Σκήτης ἀντιμετώπισαν κι αὐτοί σοβαρό πρόβλημα. Παραμονές τῆς 15ης Αὐγούστου 1942 δέν εἴχαν καθόλου ψωμί. Ὁ πατήρ Ἀρσένιος Μαντζαρόλας, πού ἡ Σκήτη τόν εἶχε για μυλωνά, ἐκτός τοῦ ὅτι δέν εἶχε κι αὐτός καθόλου ψωμί, εἶχε πάρει δανεικά καί χρωστοῦσε ὀλόκληρη φουρνιά 15-20 ψωμιά, χωρίς νά μπορῆ νά τά ἐπιστρέψῃ.

Στίς 12 Αὐγούστου, κατά τό μεσημεράκι, ὁ πατήρ Ἀρσένιος κτύπησε τήν πόρτα τοῦ πατρός Ἰακώβου καί, σχεδόν κλαμμένος, τοῦ εἶπε:

- "Ἐλα ἔξω στήν ἀπλωταριά (στήν βεράντα) νά ἰδῆς τά θαύματα τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Πράγματι βγῆκαν καί εἶδαν τά κατάρτια ἐνός πλοίου.

- Εἶδες πατέρα Ἰακώβε, ἡ Παναγία μας ἔφερε σιτάρι, εἶπε ὁ πατήρ Ἀρσένιος.

- Καί πῶς τό ἔμαθες αὐτό, ἀδελφέ; Κατέβηκες στήν παραλία καί τό εἶδες; ρώτησε ὁ πατήρ Ἰακώβος.

- Δέν πῆγα καθόλου στήν παραλία, ἀπάντησε ὁ πατήρ Ἀρσένιος. Ἐπειδὴ ὅπως γνωρίζεις δέν ἔχω καθόλου ψωμί καί χρωστῶ τόσα στοὺς Πατέρες καί ντρέπομαι νά τοὺς ἰδῶ, ἀποφάσισα νά φύγω καί νά πάω στήν πατρίδα μου τήν Σπάρτη. Μ' αὐτή τήν σκέψι ξάπλωσα στό ντιβάνι μου νά ξεκουραστῶ νηστικός καί πολύ στενοχωρημένος. Μόλις ἀποκοιμήθηκα βλέπω τήν μάνα μου νά μέ ρωτάει: "Παιδί μου, γιατί εἶσαι τόσο λυπημένος". "Μάνα, τῆς εἶπα, πεινώ, δέν ἔχω καθόλου ψωμί". Κι αὐτή μοῦ εἶπε πάλι: "Καί γι' αὐτό θέλεις νά φύγεις ἀπό τό Ὄρος; Καί πού λογαριάζεις νά πᾶς, δυστυχισμένο μου παιδί; Δέν εἶμαι ἐγώ ἡ Κυβερνήτης τοῦ Ὄρους; Τόσους αἰῶνες τό προστατεύω, τό συντηρῶ καί τό διαφυλάττω. Τούς πατέρες δέν τοὺς ἔχω καί τοὺς φροντίζω σάν τέκνα μου ἀγαπητά; Καί πῶς εἶναι δυνατόν νά σᾶς ξεχάσω τώρα; Ἰδοῦ σᾶς ἔφερα ἕνα καίκι μέ σιτάρι, σῆγκω κατέβα καί πάρε". "Καί πῶς θά πάρω,

Μητέρα μου, τό σιτάρι, ἀφοῦ δέν ἔχω χρήματα", τήν ρώτησα. Κι αὐτή μοῦ εἶπε: "Τό ξέρω κι αὐτό, παιδί μου, ἀλλά ἐδῶ κάτω εἶναι ὁ Γέρο-Συμεών, ὁ δούλος μου μέ τήν συνοδεία του. Κι αὐτός δέν ἔχει σιτάρι καί στενοχωριέται, πλὴν ὅμως σέ μένα ἔχουν τήν ἐλπίδα τους. Πήγαινε σ' αὐτούς καί θά σοῦ δώσουν χρήματα". Αὐτά εἶπε κι ἔφυγε, πατέρα Ἰακώβε. Πάμε λοιπόν μαζί κάτω νά πάρουμε σιτάρι. Νά τό καίκι. Ὅπως καταλαβαίνεις δέν ἦταν ἡ μητέρα μου, ἀλλά ὀλοφάνερα ἡ Παναγία. Ὁ πατήρ Ἰακώβος ἔτρεξε στόν Γέροντά του καί τοῦ εἶπε νά πάρουν ὄλοι χρήματα καί σακκιά καί νά κατέβουν στήν παραλία.

Οἱ δύο ἀδελφοί, Ἰακώβος καί Ἀρσένιος, κατέβηκαν πρῶτοι, μήπως καί φύγει τό καίκι. Βρῆκαν τοὺς καπεταναίους καθισμένους στήν παραλία καί ζήτησαν ν' ἀγοράσουν σιτάρι.

- Πατέρες, ἀπάντησαν οἱ ναυτικοί, ἐμεῖς δέν ἔχουμε σιτάρι γιά πούλημα. Μᾶς ἀγγάρεψαν οἱ Γερμανοί ἀπό τήν Καβάλα νά πάμε εἶδη πολέμου στόν Κολυνδρό καί μᾶς ἐπέτρεψαν νά πάρουμε 300 ὀκάδες σιτάρι γιά κάθε οἰκογένεια. Αὐτό ἔχουμε, ἀλλά ἐπειδὴ κι ἐσεῖς δέν ἔχετε καθόλου, θά σᾶς δώσουμε 30 ὀκάδες γιά κάθε ἄτομο.

Πάνω στό καράβι ὑπῆρχαν κάποιοι Γερμανοί ἀξιωματικοί, πού ἐπειδὴ ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμη μέρα δέν ἤθελαν νά ξεκινήσουν. Προτιμοῦσαν τό σούρουπο. Μ' αὐτή τήν εὐκαιρία οἱ ναυτικοί ζήτησαν νά προσκύσουν τά ἅγια Λείψανα τῆς Σκήτης.

- Πάμε γρήγορα ἐπάνω, εἶπε ὁ πατήρ Ἰακώβος, γιατί ἀργήσαμε καί ὁ Γέροντάς μας θ' ἀνηυχή ὅτι κάτι πάθαμε.

- Ἐχετε κι ἄλλον Γέροντα; ρώτησε ὁ ναύκληρος. Τότε ὄλο το σιτάρι πού ἔχουμε στό καίκι μας θά μείνῃ ἐδῶ γιά ὄλους τοὺς ἀδελφούς σας.

Ολοι μαζί πῆγαν στό Κυριακό τῆς Σκήτης, οἱ ναυτικοί προσκύνησαν τά ἅγια Λείψανα καί οἱ Μοναχοί ἔκαναν θερμὴ δοξολογία. στήν προστάτιδα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Κυρία καί Δέσποινα Θεοτόκο.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 €

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ